

תת"ע 7562/07/17 - מדינת ישראל נגד צפורה אפריאט, מרדכי אפריאט

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

תת"ע 7562-07-17 מדינת ישראל נ' אפריאט
תת"ע 7561-07-17 מדינת ישראל נ' אפריאט
בפני כבוד השופט אור לרנר

המאשימה מדינת ישראל
נגד
הנאשמים 1. צפורה אפריאט 2. מרדכי אפריאט

הכרעת דין

בפתח הכרעת הדין מצאתי להודיע כי החלטתי לזכות את שני הנאשמים מהמיוחס להם וזאת מחמת הספק.

נגד כל אחד מהנאשמים (בני זוג), הוגש כתב אישום (לאחר שהגישו בקשה להישפט), המייחס להם, באותו אירוע, נסיעה ברכב ללא חגורת בטיחות הנאשם 2 (להלן: "**הנאשם**"), כנהג והנאשמת 1 (להלן: "**הנאשמת**"), כנוסעת.

כן אציין כי נוכח העובדה שהמדובר באותו האירוע ובאותם עדי תביעה מצאתי לאחד את הדיון בשני התיקים.

במסגרת פרשת התביעה העידו השוטרים רס"ר דני בן עמי (להלן: "**בן עמי**"), ורס"ר ענבל אטיאס (להלן: "**אטיאס**").

רס"ר בן עמי חזר על האמור במזכר שערך (**ת/1**), בו ציין כי נהג בניידת ובעת הנסיעה הבחין ברכב פורד המגיע מרחוב זבולון לרחוב העצמאות ודרך השמשה הקדמית ראה כי הנהג והנוסעת ללא חגורת בטיחות. רס"ר אטיאס סימנה להם לעצור והוא שמר על קשר עין עם הרכב עד לעצירה, אז ניגשה אליהם רס"ר אטיאס ורשמה דו"חות.

בחקירתו הנגדית אישר רס"ר אטיאס כי הנאשם הגיע מרח' זבולון לרח' העצמאות כשהוא עצמו נסע על רח' העצמאות והרכב המעורב הגיע מימינו והשתלב. כן השיב כי הרכב המעורב היה בנסיעה ולא בעמידה כפי שנטען בפניו, אבל אישר כי קיים במקום מעבר חציה ויכול להיות שאנשים חצו. כן מסר כי למרות טענותיו של הנאשם, הוא הצליח להבחין בביצוע העבירה, אך לא שמע את הדו שיח שהיה לנאשמים עם רס"ר אטיאס.

רס"ר אטיאס אישרה את האמור בהודעות הקנס שרשמה לנאשמים (**ת/2** ו-**ת/3**).

בת/2 ציינה רס"ר אטיאס כי נסעה ברחוב העצמאות מכיוון צפון לדרום וכאשר הגיע לצומת המרומזרת עם רח' זבולון

עמוד 1

הבחינה ברכב ובנהג שאינו חגור ובנוסף גם הנוסעת אינה חגורה והחגורה מונחת בדופן ימין הדלת. לדבריה, שמרה על קשר עין עם הרכב עד עצירתו במקום בטוח, לאחר שכרזו לרכב. ראתה את העבירה דרך השמשה הקדמית. בדברי הנהג רשמה רס"ר אטיאס: "חגרתי חגורה".

בת/3 ציינה רס"ר אטיאס כי נסעה ברחוב העצמאות מכיוון צפון לדרום וכאשר הגיע לצומת המרומזרת עם רח' זבולון הבחינה ברכב ובנהג שאינו חגור והחגורה מונחת בדופן השמאלית. לדבריה, שמרה על קשר עין עם הרכב עד עצירתו במקום בטוח, לאחר שכרזו לרכב. ראתה את העבירה דרך השמשה הקדמית. עוד ציינה רס"ר אטיאס כי גם הנוסעת שליד הנהג לא היתה חגורה בחגורת בטיחות. בדברי הנהג רשמה רס"ר אטיאס: "שתינו היינו חגורים" (כך במקור - א"ל), וכן: "סירבת לתת לי לרשום בעצמי את דבריי".

בחקירתה הנגדית השיבה רס"ר אטיאס שנסעה מצפון לדרום ברחוב העצמאות ואחרי שעברה את הנאשם כרזה לו לעצור ולאחר שירד מהרכב ביקשה מנו מסמכים וכששאל מה קרה אמרה שהיה בלי חגורה. כן השיבה רס"ר אטיאס כי אינה זוכרת אם ברגע העצירה היה הנאשם חגור אך על פי הרשום בדו"ח, לפני כן לא היה חגור.

עוד השיבה, כי אינה זוכרת אם הנאשמים היו חגורים כאשר ניגשה אליהם, אך היא אינה מסתמכת על הזיכרון אלא על האמור בדו"ח.

בהמשך, בעת שטען הנאשם בפני רס"ר אטיאס כי אמרה לו שאם יודה היא לא תיתן לאשתו דוח, שללה זאת רס"ר אטיאס מכל וכל ואף השיבה כי לא עצרה בעדו מלהקליט את השיחה ביניהם אבל אכן סירבה לבקשתו לרשום בעצמו את דבריו בדו"ח שכן זה תפקידה ואין בסמכותו לרשום דברים בתוך מסמך משטרתי ולראיה רשמה את דבריו שהיא סירבה לתת לו לרשום בעצמו.

בתשובה לשאלות הנאשמת, השיבה רס"ר אטיאס כי הנאשמים לא היו עם חגורות וכי לא אמרה לנאשם שאם הוא יודה היא תבטל את הדו"ח של הנאשמת, היא מעולם לא אמרה זאת, לא במילים ולא בדו"ח.

במסגרת הפרשת הגנה העידו שני הנאשמים.

הנאשמת העידה כי הם נסעו ברחוב זבולון לכיוון רח' העצמאות, שם יש סיבוב ימינה ולפני כן מעבר חציה. לאחר הסיבוב השוטרת סימנה להם לעצור ואמרה שלא היו חגורים אך זה לא נכון שכן שניהם היו חגורים. עוד הוסיפה כי רס"ר אטיאס אמרה לנאשם שאם הוא יודה היא לא תרשום לנאשמת דו"ח אך הם לא הסכימו.

בחקירה הנגדית השיבה הנאשמת כי התחילו את נסיעתם ברח' זבולון, לכיוון הקריון ושמו את החגורות בתחילת הנסיעה, ישר עם העלייה לרכב, גם היא וגם בעלה. לדבריה, בעלה לא ירד מהרכב בשום שלב והשוטרת ניגשה אליו ודיברה איתו כשהיא מאזינה לשיחתם, במהלכה השוטרת אמרה לנאשם שאם יודה היא לא תרשום דו"ח נוסף לנאשמת. עוד השיבה הנאשמת כי השוטר השני לא ירד מהניידת וכי אין היכרות מוקדמת בינה לבין רס"ר אטיאס.

הנאשם העיד כי נסע ברחוב זבולון ולאחר שפנה לרחוב העצמאות, ניידת כרזה לו לעצור וכשהשוטרת ביקשה רישיון והוא שאל מה קרה השוטרת אמרה לו שהיו בלי חגורה. לדבריו, אמר לשוטרת שניתן לראות שהוא חגור, ולכך השיבה שחגר עכשיו. עוד אמרה לו השוטרת שאם יודה בביצוע העבירה היא לא תרשום לאשתו דו"ח. הנאשם הוסיף כי מי

שמכיר את אשתו יודע שלא ניתן לנהוג ברכב מבלי שכולם חגורים והיא גם מעירה לו על נהיגה במהירות.

כן טען הנאשם כי ביקש להקליט את השיחה ביניהם, אך השוטרת אמרה לו שזה אסור ואף סירבה לאפשר לו לרשום בעצמו את דברי הנהג. לדבריו הוא אינו יכול להוכיח שדבריו הם אמת בגלל זה. עוד טען הנאשם כי הוא נהג מונית ורגיל לקבל דו"חות ולשלם, כשהדבר מוצדק והגעתו לבית המשפט היא בגלל צדקתו שכן בזבזו הזמן עולה לו יותר כסף מאשר תשלום הדוחות. כן הוסיף הנאשם כי בעת שקיבל את הדוחות פנה למשטרה וביקש לבטל אותם והציג את פנייתו (נ/1).

נ/1 (מכתב למשטרה מיום 21.4.16), כי לאחר שהתבקש לעצור, אמרה לו השוטרת כי הוא ואשתו לא היו חגורים למרות שהיו חגורים ולאחר מכן השוטרת אמרה לו שאם יודה היא לא תרשום דו"ח לאשתו. לדבריו, לאחר שסירב להודות במה שלא ביצע השוטרת רשמה דוחות לו ולאשתו, סירבה לאפשר לו לרשום את דבריו בעצמו וסירבה להתיר לו להקליט את השיחה ביניהם.

בחקירה הנגדית השיב הנאשם כי אינו זוכר מהיכן התחיל את הנסיעה וכי מאז שעבר טיפולים זכרוננו אינו טוב כשהיה, אך הוא בטוח שחגר את החגורה כשעלה לרכב, שכן אשתו אינה מאפשרת לו לנסוע בלי חגורה. לדבריו לא ירד מהרכב וגם כשהשוטרת ניגשה אליו היה ברכב. כן חזר על גרסתו בנוגע להצעת השוטרת לרשום דו"ח אחד בלבד בתמורה להודיה באשמה. עוד השיב הנאשם, כי אין לו היכרות מוקדמת עם רס"ר אטיאס וכי השוטר השני היה לאורך כל האירוע בניידת וכי אכן אמר ששניהם היו חגורים, אך הוסיף כי אם השוטרת היתה מאפשרת לו לרשום את דבריו בדו"ח הוא היה יכול להוכיח את טענתו בדבר ההצעה האמורה.

כן השיב הנאשם, לשאלותיו, כי לא יכול להיות שהשוטר הסתכל אליו כי זה אומר שהוא לא הסתכל על מעבר החציה שהיה לפניו ושהוא עצמו עבר את מעבר החציה שהיה לפניו לאחר שוידא שאין הולכי רגל ונתן זכות קדימה לנוסעים ברח' העצמאות, כשלטענתו עמד במקביל לניידת.

בסיכומיו ביקש ב"כ המאשימה להרשיע את הנאשמים על סמך דברי השוטרים, אשר לא היו סתירות ביניהם ועדותם היתה רצופה וברורה.

הנאשם בסיכומיו מסר כי הוא מוכן לבדיקת פולגרף וביקש לדחות את את עדויות השוטרים ולהעדיף את דבריו. לטענתו השוטרים לא יכלו לראות את ביצוע העבירה וכן הפנה למכתבו (נ/1), שנכתב בסמוך למועד ביצוע העבירות הנטען (יום לאחר מכן - א"ל).

גם הנאשמת ביקשה להעדיף את דבריה על פני דברי השוטרים.

דין והכרעה

כפי שכבר ציינתי בתחילת הכרעת הדין, לאחר ששקלתי את עדויות השוטרים אל מול עדויות הנאשמים הגעתי למסקנה כי המאשימה לא הצליחה להוכיח את אשמת הנאשמים מעבר לכל ספק סביר.

אמנם עדויותיהם של השוטרים לא נסתרו ודבריהם עשו רושם אמין, אך יש לזכור כי שניהם העידו לא מזיכרונם האישי כי אם מהכתובים ומאופן התנהלותם הרגיל.

מאידך גיסא, גם עדויותיהם של הנאשמים לא נסתרו ולא נתגלעו סתירות בינם לבין עצמם ואף לא לדברים אשר רשם הנאשם במועד קרוב למועד ביצוע העבירה ושלחם באופן מידי למשטרת ישראל.

עדותם של השוטרים, כמו גם עדותם של הנאשמים עשו אל"י רושם אמין ואין בידי לקבוע, ברמת הביטחון הנדרשת, מי מהצדדים מדייק באופן תיאורו את ההתרחשות.

ודוק, אין בכוונתי לקבוע כי הדברים התרחשו כפי שטוענים הנאשמים וכי רס"ר אטיאס אכן הציעה את שנטען או כי הנאשמים אכן היו חגורים, אלא כי אין די בראיות שהוצגו בפניי כדי לקבוע כך או אחרת.

אשר על כן, לאחר שהתרשמתי כי משקלן של העדויות מאוזן ואין בעדויות כשלעצמן כדי להטות את המאזניים לצד זה או אחר ואף אין בנמצא ראיה חיצונית אשר תתמוך בגרסה אחת על פני רעותה, נוצר בליבי ספק באשר לביצוע העבירות ולפיכך אני מוצא לזכות את הנאשמים מהמיוחס להם, כאמור, מחמת הספק.

זכות ערעור תוך 45 ימים לבית המשפט המחוזי.

ניתנה היום, כ"ט סיוון תשע"ח, 12 יוני 2018, בהיעדר הצדדים.